

Skiftegebyrerne og Skiftsafgifterne, som tilsammen udgjøre 730,000 Kr., saa er dette ikke engang saa Meget, som det kalkulerede Overskud for det kommende Aar udgjør, idet dette nemlig er dobbelt saa Meget; nu veed jo tillige Enhver, at Kalkuler i den Henseende heldigvis ikke holde Stik, saa at Statsregnskabet Aar efter Aar slutter med et betydeligt større Overskud, end Finantslovsforslaget har kunnet udvise. Dertil kommer jo ogsaa, at, naar der stilles saa betydelige Fordringer i mange Retninger, som det nærværende Finantslovsforslag indeholder, saa kan man temmelig trygt gaa ud fra den Forudsætning, at ikke alle de forlangte Bevillinger ville blive givne, og at der endnu kan ventes at blive besparet et Par Millioner eller noget Saadant. Det er derfor et ganske mærkeligt Dreblik, hvori netop det Ministerium, med Hensyn til hvilket der i Sommerens Løb er frenkomet saa mange Antydninger af, at det vilde komme med store Ting til os, siger: nu lægge vi den Reform til Side, som med saa megen Sver har været fordret rundt omkring i Befolkningen, og som jo er den Reform, der kommer de Allerfleste nærmest paa Livet, thi Enhver vil jo bruge sine Penge til at drikke Kaffe for og til andre saadanne Ting, som ere Livets nærmest liggende For nødenheder. Jeg tror derfor, at det er uheldigt, at noget Saadant er sstet; men for Øvrigt skal jeg slutte med at sige, at endnu er der jo Tid til, at der kan ske noget Overordentligt, og at navnlig Forventningerne ere koncentrerede i højere Grad end nogenstunde paa den høitærede Kirke- og Undervisningsminister.

Winther: Siden Throntalen er bleven fremdragen af den ærede foregaaende Laler, vil jeg ogsaa tillade mig at omtale et Par Punkter i den. Den sidste Pasfus i det 3die Afsnit har jeg læst saaledes, at Hans Majestæt Kongen har ønsket, at den Ledsdragt, der faktisk havde været tilstede, skulde ophøre; dertil havde han gjort Sit og ønskede nu, at Rigsdagen skulde gjøre Sit til, at Reformer kunde blive fremmede. Jeg har derfor i Throntalen set et Udtryk af Hans Majestæts Overbevisning om, at dette Ministerium maatte være tilbøieligt til at hjælpe ham til at faae Reformer fremmede. Jeg vil nu kun sige, at Et er at forlange og et Andet er at slaa af, og jeg haaber, at de Forslag, der foreligge fra Ministeriets Side, ikke ere Ministeriets sidste Skridt paa Overenskomstens Bane, thi i saa Fald vilde jeg give det ærede Medlem, som nylig talte, Ret i, at saa kunde vi lige saa godt standse strax. Jeg er overbevist om, at dersom det, som er blevet forlangt, skulde opretholdes, saa vilde Striden blusse op om muligt endnu stærkere end før, og fra Rigsdagens Side med den bedste Grund, thi det er ganske rigtigt, som det ærede Medlem oplyste, at det er paafaldende at se, med hvilken Omhyggelighed man paany har fremdraget næsten glentede Stridspunkter.

Dette har ingen Steder været saa paafaldende som hos den høitærede Kirke- og Undervisningsminister, men jeg tænker mig, at han, da han jo ikke har været Politiker før, men nu har studeret, hvad der er passeret tidligere, har troet, at det var rigtigt at faae disse Stridspunkter grundig afgjorte, saaledes at Afgjørelsen maatte kunde ske med Et, og vi kunde komme paa en rigtig Aar, Jod med hinanden. Jeg har bestandig anset den høitærede Minister som den, der ved sin tidligere Optraeden i andre Retninger har givet det bedste Raad om Medgjørighed, som man jo nu kalder det med et moderne Udtryk; men hvis han staa fast paa sit Standpunkt, bliver han den, som i højeste Grad vil gaa Rigsdagen imod. Med Hensyn til de gamle Ministre, der have Aarenes Erfaring, ser man dog, at de, jo ældre de ere, vise sig desto mere imødekommende; jeg regner det saaledes ikke for lidt, at man har imødekomet Thingets Ønske om Skiftegebyrernes Eftergivelse, da det er Noget, som baade Thinget og Befolkningen har lagt stor Vægt paa. Jeg vil ikke underkøende Betydningen af, hvad der er gjort, men jeg erkjender, at der er betydelige Skridt tilbage at gjøre, som maa gjøres, for at vi kunne opnaa en virkelig Overenskomst. — Det andet Punkt af Throntalen, som jeg vil tillade mig at omtale med et Par Ord, er den politiske Side i den, navnlig Forholdet til Udlandet. Jeg vil ikke ytre mig videre derom, end at det i flere Aar har forekommet mig besynderligt, at uagtet der har hersket en Mangel paa Tillid til Ministeriet fra dette Things Flertals Side, er der aldrig blevet gjort noget Spørgsmaal til Ministeriet om vor Stilling i Europa. Jeg vilde ønske, at dette maatte ske i Aar, og at de, der i denne Henseende have Indflydelse, maatte gjøre denne gjeldende; thi det er ganske vist, at saaledes som Sagen nu staaer, er Danmarks Stilling til Udlandet i høj Grad Gjenstand for den almindelige Opmærksomhed, og navnlig det sørgelige Spørgsmaal, som knuger ethvert dansk Hjerte, naar man tænker derpaa, som nu blusser op rundt om i Europa, et Spørgsmaal, der navnlig er trykkende, naar man læser de sidste Udtalelser, der ere komne fra den Side, som har den modsatte Interesse i dette Spørgsmaal. Det forekommer mig, at der var Grund til at faae at vide, hvorledes Regjeringen dømmer om Sagen, naar jeg ved Siden deraf ser, at der begjæres store Midler „til at styrke Rigets Forsvar“, som det kaldes, et Forsvar, som den tidligere Regjering har mistvivlet om at kunne varig gennemføre ved nogenformelt Bevilling fra Danmarks Rigsdags Side. Jeg spørger derfor, om der ikke er dobbelt Anledning til nu at søge Oplysning hos Regjeringen om, hvorledes vort Forhold til Udlandet er. Hvad er det for Forhaabninger, den nærer, og hvorpaa støtter den det i Throntalen udtalte Raad om, at det slesvigste Spørgsmaal nu skal blive bragt ud af Verden ved en